

младостъ, нарисувани съ черни конци.*)

Ето една областъ, кждето жената е ненадминатъ артистъ. Изъ най-затѣнтенитѣ, но и дивни по хубостъ дебри на нашия Балканъ и до днесъ въ първобитни колиби обитаватъ пастиритѣ каракачани отъ грѣкотракийски произходъ. Женитѣ каракачанки, никога не познали живота на голѣмитѣ селища, само въ лошо време подслонени въ опушената колиба безъ куминъ, тѣй като огъня се кладе на средата, като въ най-примитивнитѣ постройки, сж артистски отъ голѣма величина. Тѣ стрижатъ, предатъ и тъкатъ вълната за облекло на цѣлото семейство. Но това облекло, като почнемъ отъ ризата, дрехата, пристилката до чорапа е везано съ такова изкуство съ толкова стилъ и хармония, че биха му завидили много академици.

Презъ ония епохи, когато народната шевица се е зараждала, като орнаментъ, живописъта сжщестрено не се е отличавала отъ нея, тѣй като и тя сжщо така е била орнаментална. Както вече казахъ женитѣ сж бродирали дрехитѣ и шарили первазитѣ на стени-тѣ. Поради това тѣзи две области могатъ да се разглеждатъ едновременно. Както и при архитектурата авторството остава анонимно, понеже твореца излиза изъ народа.

Сжщото може да се каже и за другитѣ народни изкуства, най-вече за народната литература. Между народнитѣ пѣсни има такива, които издаватъ несъмнено авторството на жена.

„Богдане, Богъ да те убий“ или
„Черней, горо, черней сестро!“

не могатъ да бждатъ творение на мжжъ, казва проф.

*) Привеждамъ единъ отъ многото примѣри. Въ с. Стралжа за модель сочатъ една оригинална пристилка наречена Станкина. Историята ѝ е следната: Една мома, Станка, везе своето прике. Пристилката остава недовършена, защото Станка скоропостижно умира.

Станкина майка за споменъ иска да довърши пристилката.

Мотивитѣ, започнати свежи и весели отъ младата девойка, вече взематъ другъ характеръ. Линиитѣ започватъ да криволичатъ и бордюра завършва съ тъмни бои, които изобразяватъ земя—Станкина гробъ.